

Sygn. akt VII U 1962/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Chaciński
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Pelczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lipca 2016 r. w Lublinie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wydanie zaświadczenia

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 24 lipca 2014 r., nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 24 stycznia 2014 roku, z dnia 5 lutego 2014 roku i z dnia 23 czerwca 2014 roku zawarte w protokołach rozpraw z dnia 28 kwietnia 2015 roku i z dnia 26 lipca 2016 roku przekazuje do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

VII U 1962/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. B. wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i fundusz pracy. W uzasadnieniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że analiza kont płatnika stanowiących ewidencję prowadzoną na podstawie składanych przez niego dokumentów rozliczeniowo – płatniczych wykazała błędne dokumenty rozliczeniowe ZUS DRA za miesiące styczeń, luty, maj i czerwiec 2014 r., za które to miesiące organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego. Powyższa argumentacja stanowiła podstawę odmowy wydania zaświadczenia.

Od decyzji tej wnioskodawczyni wniosła odwołanie. W odwołaniu podniosła, że decyzja odmawiająca prawa do zasiłku chorobowego została przez ZUS wydana w dniu 23 czerwca 2014 r. i dotyczyła okresu od 15 maja 2014 r. do 11 czerwca 2014 r., natomiast decyzji o odmowie prawa do zasiłku za styczeń i luty 2014 r. wnioskodawczyni nigdy nie otrzymała.

Nadto odwołująca wskazała, że decyzja z dnia 23 czerwca 2014 r. była wydana w oparciu o błędne ustalenia, gdyż nie opłaciła ona składek po terminie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

M. B. w dniu 22 lipca 2014 r. złożyła wniosek o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu składek. We wniosku wskazała, że zaświadczenie jest jej niezbędne do przedłożenia w banku (akta ubezpieczeniowe).

W dniu 24 stycznia 2014 r. Organ rentowy wydał decyzje odmawiającą wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 20 stycznia 2014 r. do 27 stycznia 2014 r. oraz za dalszy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy (k.122). W dniu 5 lutego 2014 r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 28 stycznia 2014 r. do 9 lutego 2014 r. (k.123). Jest sporne między stronami, czy w/w decyzje zostały wnioskodawczyni doręczone.

Decyzją z dnia 23 czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 15 maja 2014 r. do 11 czerwca 2014 r.(k.112).

Decyzją z dnia 24 stycznia 2014 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do zasiłku chorobowego za okres od 22 lipca 2013 r. do 19 stycznia 2014 r. (pismo organu rentowego z dnia 8 maja 2015 r. k .39).

Wnioskodawczyni za lipiec 2013 r. zapłaciła składkę na ubezpieczenie społeczne w kwocie 229,25 zł zaś za sierpień 2013 r. w kwocie 710, 67 zł (fakt wskazany piśmie procesowym wnioskodawczyni z dnia 15 listopada 2015 r. i niezaprzeczony przez organ rentowy k.59- 62). Za lipiec i sierpień 2013 r. doszło zarazem do nadpłaty składek w łącznej kwocie 939,92 zł.

Za styczeń 2014 r. wnioskodawczyni nie zapłaciła składki na ubezpieczenia społeczne, za luty 2014 r. zapłaciła składkę w kwocie 486, 53 zł. (pismo wnioskodawczyni z 15 listopada 2015 r.). Przy założeniu, że prawidłowe i wiążące były decyzje organu rentowego z dnia 24 stycznia 2014 i 5 lutego 2014 r. wnioskodawczyni winna była uiścić składkę na ubezpieczenie społeczne za styczeń 2014 w kwocie 277,54 zł, zaś za luty 2014 r. w kwocie 716,99 zł.

Za maj 2014 r. wnioskodawczyni opłaciła składkę na ubezpieczenie społeczne w kwocie 323, 80 zł., zaś za czerwiec 2014 r. w kwocie 454,09 zł. (pismo wnioskodawczyni z 15 listopada 2015 r). Wysokość w/w składek wynika z faktu, że M. B. uznała, że ma prawo do zasiłku chorobowego za okres od 15 maja 2014 r. do 11 czerwca 2014 r.(zeznania wnioskodawczyni k.151v).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie w/w dokumentów oraz zeznań wnioskodawczyni k.32v, 114 v, 137 v, 151v).

Podkreślenia wymaga, że stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy w zakresie niezbędnym dla oceny prawidłowości decyzji o odnowie wydania zaświadczenia o niezaleganiu składek.

Jak już wskazano spornym było, czy wnioskodawczyni zostały doręczone decyzje z dnia 27 stycznia i 5 lutego 2014 r. Zwrócić przy tym należy uwagę, że w piśmie procesowym z dnia 8 maja 2015 r. organ rentowy błędnie wskazał, że decyzją z dnia 23 czerwca 2014 r. odmówiono wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 20 stycznia do 9 lutego 2014 r. zaś decyzją z dnia 30 października 2014 r. – za okres od 15 maja 2014 r. do 11 czerwca 2014 r. i od 13 września 2014 r. do 24 września 2014 r. Przedstawienie Sądowi tak nieprawdziwych informacji należy ocenić krytycznie. Organ rentowy winien na przyszłość wykazywać się większą starannością w zakresie prezentacji własnych decyzji.

W piśmie procesowym z dnia 3 grudnia 2015 r.(k.120) organ rentowy wskazał, że w/w decyzje zostały wysłane, ale ze względu na upływ czasu brak możliwości podania dat wysłania.

Wnioskodawczyni w toku całego procesu stanowczo zaprzeczała jakoby doręczono jej w/w decyzje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Odwołanie nie jest uzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 217 Kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej wydaje zaświadczenie na żądanie osoby ubiegającej się o zaświadczenie. Zaświadczenie wydaje się, jeżeli:

- 1) urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego wymaga przepis prawa;
- 2) osoba ubiega się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego.

Zgodnie z art. 40 ust.2 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych na koncie ubezpieczonego ewidencjonuje się informacje dotyczące wysokości należnych i wpłaconych składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne

W świetle powyższej regulacji stanowisko organu rentowego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że sam brak złożenia poprawnych dokumentów rozliczeniowych jest podstawą odmowy wydania zaświadczenia o niezaleganiu z zapłatą składek nie jest prawidłowe. Organ rentowy winien każdorazowo ustalić, czy mając na względzie stan konta ubezpieczonej i należne zdaniem organu rentowego składki zalega na z ich uiszczeniem czy też nie.

Zgodnie z art.24 6a. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nienależnie opłacone składki podlegają zaliczeniu przez Zakład z urzędu na poczet zaległych lub bieżących składek, a w razie ich braku – na poczet przyszłych składek, chyba że płatnik składek złoży wniosek o zwrot składek, z zastrzeżeniem ust. 6c, 8 i 8d.

Dokonanie nadpłaty składek może zatem skutkować uznaniem, że pomimo braku wpłaty składek za stosowny późniejszy okres możliwe będzie przyjęcie, że ubezpieczona nie zalega za zapłatą składek.

Analiza wpłat dokonanych przez wnioskodawczynię zawartych w jej piśmie procesowym z dnia 15 listopada 2015 r. wskazuje jednak, że przy przyjęciu za prawidłowe stanowiska organu rentowego zawartego w decyzji z dnia 24 stycznia 2014 r., 5 lutego 2014 r. i 23 czerwca 2014 r. niezapłacone składki na ubezpieczenie społeczne przewyższają kwotę nadpłaty z wynikającą z wpłat składek za lipiec i sierpień 2013 r.

Stosownie do utrwalonego stanowiska sądów powszechnych i administracyjnych postępowanie o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu składek nie jest postępowaniem merytorycznym i tam gdzie jest spór co do prawa, tam nie powinno być w tym zakresie wydane zaświadczenie, gdyż ma ono jedynie potwierdzać stan rzeczy na podstawie posiadanych przez organ rentowy danych(zob. n.p. wyrok SA w Szczecinie 17 stycznia 2013 r., III AUa 662/12). Oznacza to, że w niniejszym postępowaniu nie było dopuszczalne rozstrzygnięcie, czy wnioskodawczyni ma prawo do zasiłku chorobowego za okresy wskazane w w/w decyzjach. Winno to nastąpić w odrębnym postępowaniu.

Dlatego też ostatecznie decyzja organu rentowego odpowiada prawu.

Mając na względzie fakt, że wnioskodawczyni w toku postępowania oświadczała, że zaskarża decyzje z 24 stycznia 2014 r., 5 lutego 2014 r. i 23 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy odwołania te przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin – Zachód, który z mocy art.477(8) § 2 pkt 1 k.p.c. jest właściwy do ich rozpoznania.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art.477(14) §1 k.p.c.